

SYKKER SVENSKE STATSMENN SIER AT KRIGEN ER SLUTT.

Statsminister P. A. H a n s s o n sa i sin tale
Ludvika 7. juli 1940 bl.a. : " Beträffande Norge förekommo
under det kriget där pågick inskränkningar i transitotrafiken
och önskingar om leverans eller transitering av vapen och
ammunisjon till någondera av de i Norge stridande parterna
avböjdes."

Läget har nu blivit ett annat. Viktigast ur vår syn-
punkt är att STRIDERNA MELLAN TYSKLAND OCH NORGE UPPHÖRT. (UTH.
her).

" Etter fiendfligheternas upphörande i Norge har det ock-
så helt naturlig framstått såsom en nödvändighet, att i den mån
det är möjligt återgå till normala förbindelser beträffande han-
del och samfärdse. & & ". Fra: Svensk utrikespolitik under andra
världskriget, side 327-28.

Fra samme verks side 362 gjengis fra utenriksminister
G U N T H E R s tale i Aalmsstad 16. aug. 1941:

"Kriget i Norge hadde likväl, som sagts, icke i första
hand lokal innebörd, det var en del av uppgörelsen mellan Tyskland
och England. Vår neutralitet i det norska kriget var sålunda ett
fullföljande av den grundlinje i den svenska politiken, som från
början tillämpats i förhållande till deltagarna i storkriget. I
överensstämmelse härmed avböjdes, under det kriget pågick, bl.a.
framställningar om export av krigsmateriel till de krigförande i
Norge. Först sedan krigshändelserna i Norge upphört, ansåg sig
svenska regeringen kunna företa ~~revidering~~ en revidering i fråga
om sin tidigare hållning beträffande transitering av krigsmateriel
från Tyskland till Norge samt genomfart av tysk militär personal.
De missförstånd, som bland normännen uppstått rörande Sveriges
hållning UNDER och EFTER KRIGET (uth.her), skola, därom är jag
viss, komma att skingras."

I bevisopptaket & "opplyste" Nygaardsv

m

Forsvarsdepartementet i London ønsket ingen tilstrømning av krigere.

Nygaardsvold & "opplyste" iflg. V.G. 29.11.47, "på
spørsmål at det ble protestert mot hemsendinge av general Erichsens
3 000 mann." Det er trolig at general Fleischers samtidige
rapport gir et mer utførlig og korrekt bilde ("Etterlatte papi-
rer" s. 89): " For den internerte styrke av 1.divisjon i Sverige,
traff regjeringen den bestemmelse at hele styrken skulde demobili-
seres og sendes tilbake til Norge. Det ble fra Hærens Overkomm.
mundtlig og også skriftlig fremholdt at de som ønsket burde gis
anledning til å komme over hit. Dette ble avvist av Forsvarsdeparte-
metet under henvisning til den lange og kostbare reise og at det
vilde bli en stadig tilstrømning av folk fra Norge, hvis en først
begynte å sende noe hit .() H.O.K. fremholdt dernæst at i allfall
de frivillige av befalet burde tas over og at det i etthvert til-
felle ikke gik a n å sende garnisonerende offiserer tilbake til
Norge, hvor de, etter hva der forelå, ville få valget mellem å
fengselt eller å forplikte sig overfor tyskerne ikke mer å del-
i denne krigen. Ingen av disse argumenter ble hørt. Styrken ble
mobilisert og det ble, etter hva det er oplyst, senere sendt
til Sverige om at det ikke trengtes befal av Hæren over."

Ifølge Morgenbladet 28.11.47: "Av vitnets (Fn

Kongen og Regjeringen har funnet det som sin plikt å følge dette råd. De flytter derfor nå ut av landet. Men de oppgir ikke dermed kampen for å gjenvinne Norges selvstendighet. Tvert imot - de vil holde fram med den utenfor landets grenser."

Som eksempler på denne kamp, NB ikke k r i g anføres: "Norges konge og Norges regjering vil i denne kampens tid være de frie talsmenn for det norske folks nasjonale krav. ~~xxx~~ De vil så langt ~~x~~ som det er gjærilig oppretholde det norske rikets selvstendige liv, således at ingen av de rettigheter som tilkommer en fri stat, skal bli forspildt. Det vil være deres oppgave å verne om landets og folkets politiske rettsgrunnlag, så vårt fedreland i seirens stund med myndighet kan tre fram og hevde sin nasjonale frihet."

Av alle gode nordmenn var Forsvarssjefens, general Ruges prestasjon den intellektuelt mest fremrakende. Han var den eneste som inntok et slikt standpunkt at det holdt både for tysk og alliert seir. I diplomatiets kunst overgikk han selv Olaf Helset, til dennes store ergrelse. Ti Ruge kom ut av den annen verdenskrig med f a s a d e n i orden. Jeg siterer UK, bil. bd. 2, s. 306:

"For Hærens vedkommende utgikk det ingen ordre om at noen avdeling med offiserer skulle føres over til England. De enkelte offiserer ble stilt fritt. Grunnen til dette har sikkert vært den usikkerhet en følte på regjeringshold og på høyere militært hold om verdien av den militære innsats Norge kunne yte utenfor landets grenser. Det ble dog bestemt at Forsvarssjefen, general Ruge, skulle følge Regjeringen. I en regjeringskonferanse 6. juni gjorde Ruge rede for sitt syn. I motsetning til general Fleischer, som i et brev datert 4. juni til Kongen innstendig hadde advart konge og regjering mot å forlate landet og rådet dem til å slutte fred med Tyskland, hevdet Ruge at selv om vi måtte oppgi den militære motstand, måtte det ikke innledes fredsforhandlinger..... Han foreslo at han selv skulle bli igjen for å "avtakke, dimittere og sende hjem våre soldater samt å meddele tyskerne at vi hadde oppgitt kampen. Men før han gikk igang med dette, ville han innstendig tilrå at Kongen, Kronprinsen og Regjeringen reiste til England." Han ville ikke forlate Hæren i nederlagets time. Gjorde han det, ville han ikke ha noen autoritet til å reise en ny hær i England. - Resultatet ble som Ruge hadde foreslått. General Fleischer fulgte Regjeringen."

I denne gjensidige utdeling av nasjonalt alibi, i dette arrangement som smaker både av krig og fred, generalen som blir hos sine tropper, mens konge og regjering forlater dem, generalen som så å si befaler sine offiserer undertegnelse av personlige forpliktelser til ikke å kjempe mer mot Tyskland, generalen som går ensom i krigsfangenskap. Generalen som på den ene side sier i bevisoptaket som drepte Skancke: "Når han i denne proklamasjon har sagt at krigen fortsetter på andre fronter, sikter han til at det på dette tidspunkt ble kjempet i Nederland, i Nordsjøen og annet steds, og at det var hans forutsetning at Norge skulle ta aktivt del i disse kamper."

med de
glemsom-
me stats-
men og
den rød-
mende Ro-
scher-
Nielsen

General Ruge burde først og fremst ha lest opp kapitulasjonsavtalen. Den inneholder såvisst ikke noe om disse hans forutsetninger om fortsatt krig, ei heller noen av herrene Wrede-Holms og Roscher-Nielsens formeninger i samme retning. Men Ruge skal naturligvis bringe sitt alibi i orden overfor ofrene for legenden om den fortsatte kriging i London. Det heter i Rettsboken: "Han kan dog forstå at andre mennesker som ikke kjenner forhistorien, kunne komme til en annen oppfatning både av uttrykkene i avtalen og i proklamasjonen." Akkja...